

Balio Sruogos laiškas Vandai Daugirdaitei, 1922-08-05, iš Bavarijos - į Būgius

Šituos namukuos šiandakt nakvojom.

Šituos namukuos šiandakt nakvojom. Vakar išvažiavom iš Miuncheno, bet pakalnėj pasivėlavom užtrukom, o besikeliant į kalną [1] užėjo naktis, pasikėlė tokia didelė vėtra, pūga, kad pradėjo pustyti, šalti! Mes, žinoma, kelią pametėm, šiaip grabaliojomės, kol užbridom ant kitų[,] tokių pat pablūdusių[,] - tuomet susijungėm visi keturi iš vieno. Sniego - iki kaklui, pačiūžos klimpsta, vėjas dūksta, kad be juoko baisu daros. Mūsų naujų kompanionų buvo viena mergina - sušalo, verkia, išsigando. Galų gale pamatėm pro ūkanas, pro sniegą, pro pūgą žiburėlį - šituos namukus, tik visai iš kitos pusės, negu čia parodyta, ten iš anos pusės, iš klonio, o ten baisiai statu užlipti. Užulipėm, sušilom, bet taip buvom nuvargę, kad susmukom į lovas. Namukai - iš lentų. Nors mums pakūreno, bet buvo tiek šalta, kad visas vanduo juose užušalo, o aš buvau užsiklojęs 8-niomis kaldromis ir devinta skara - ir vis buvo dar šalta.

Šiandie jau leidomės į pakalnę. Tokia graži diena, taip gražiai tirštai sninga[,] menas, o sniego taip neišpasakytai daug! Kai koja užkliūva kur - kai vertiesi stačia galva pakalnėn - tai žmogaus iš sniego jau visai nesimato - tik galiukas pačiūžos kyšo - taip be galo daug sniego! O vis tiktai su vėju, su sniegu virsdami nušvilpėm į pakalnę! Tokios įstabios pušys! Eglyčių jau nesimato, nes jų galvelės per viršūnes pusnių neišlenda. Tikra sniego karalystė. Nusiritę nuo kalno, bėgome lyguma dar apie 20 kilom. ir dar pasikėlėme į kalną. Dabar esame Ettal [2] - Oberammergau [3] prabėgom - baisiai pavargę. Bet kažkaip taip gerai! Tik sniegas, sniegas - akyse, ausyse, galvoje - - - Aš šiandie tegriuvau gal tik kokius 8 kartus[,] ridėjau. Kai įsiveli į pusnį - nori alsuot - sniegas nosy, nori atidaryt akis - blakstienos sniego kliūva.

O dabar kažkodel vienas petys taip skauda, kad pajudint negaliu - turbūt nuo lazdos laikymo. Ir galva nieko neveikia - tik sniegas ūžia... Vandukai! O aš lėkdamas į pakalnę Tau dūmojau. Ir man rodos, kad aš tave su vėjumi girdėjau. Ir[,] man rodos[,] vėtros šešėliuose Tave regėjau. Ir kažkaip užusupė sniegas, paskandino, nugirdė. Ir šiandie - šiandakt turbūt milžiniškos pusnys vien liūliuos!

Kad Tu čia būtum[,] Vandukai! Ar tu nebijotai taip beprotiškai lėkti ir pūgoj į nežinomą kalną kopti?

Bučiuoju tave[,] Vandukai, - labanaktis[.]

Tavo Boliukas

Parašiau laiškėlį Zoskai [4].

KOMENTARAI

[1] Pürschling - 1 566 metrų aukščio Bavarijos kalnas Šiaurinėse Alpėse.

[2] Ettal - gyvenvietė Bavarijoje, Garmisch-Partenkirchen rajone.

[3] Oberammergau - miestelis Bavarijoje, Garmisch-Partenkirchen rajone.

[4] Sofija Laucevičiūtė (1898-2003), Vandos Daugirdaitės pusseserė, studijavusi ekonomiką Berlyno universitete. Frazė, prirašyta vertikaliai trečios atvirutės antrosios pusės kairiojoje paraštėje.